

ха дещеря и полумертва отъ жалость. „ По кра-
„ ииѣй мѣре, отговори Павелъ, ако бѣхъ я здра-
„ висаль, осталъ быхъ сега спокойнѣ. Реклъ ѣ
„ быхъ: Виргинія, ако, колкото время живѣхме
„ заедно, ми е убѣгнало иѣкое слово докачливо
„ прежде да мя оставишъ за всегда кажи ми че
„ мя ꙗрощавашъ. Реклъ и бехъ юще; понеже не
„ е опредѣленно да тя видя пакъ: Здравство-
„ вай, любизная ми Виргинія! Здравствуй!
„ Живѣй далечъ отъ мене възблагодарена и
„ благополучна! “ И пощо видѣ майка си да пла-
че както и госпожа Латуръ рече, ” Потражете
другяго да Вы утрые слезете а не мене! “ По-
слѣ ся отдалечи съ въздыханія, и начала да ся
заблуждава тукъ тако около жилището. Като
обхождаше възлюбленните отъ Виргини мѣста,
казуваше на козыте ѣ и на нихните ерета, кон-
то го послѣдоваха и врякаха; ” Що мя траже-
„ те? неще да видите вече оная, конто Ви да-
„ ваше да ядете на руката ѣ. “ Отиде въ Вир-
гинийный покой, и като видѣ итиците че лета-
ха на околъ, извика: “ Скалнии птицы! не ще
„ да посрещвете вече добрата си кормителница! “
като гледаше Вѣрнаго че ухае тукъ тамо, и вар-
в еще предъ него изъ дири, въздыхна и рече: ” А!